

Gairebé dagoll-dagom, ai!

La trama: Shrek i Fiona, a punt de ser pare i mare, han de sortir per cames en ajuda del sogre, el rei Harold, malalt, viatgen al regne Lluny Lluny Enllà en companyia dels fidels companys Rucquet i el Gat amb Botes, un cop allí s'enfrontaran amb el malvat Príncep Encantat i la seva colla de dolents dolentíssims.

La pel·lícula: I van tres. D'ençà l'*Shrek U* (allà pel 2001) la proposta de donar el tomb als contes infantils de tota la vida ha estat un trajecte que circula des de la sorpresa sarcàstica a la franquícia acomodàcia, i d'aquí a l'ensopiment animat. En aquesta tercera entrega, Shrek és un ogre regalat, que viu sota els coto fluixos d'una vida més que burgesa, lluny, molt lluny de les seves acreditades murrieries de bon jan monstruós, és a dir, inefable, somiatruites i donat a espantar criatures massa pàmfiles. En conseqüència, aquests sis anys transcorreguts no han passat de franc. Si ho formuléssim en clau de política catalana, Shrek seria el màxim monstre tripartit (aquí consignar noms sinistres i prepotents) que perd el cul per situar-lo a la poltrona del poder. Tornem, però, a l'*Shrek* autèntic.

Shrek Tercer

Director: Chris Miller i Raman Hui. Guió: Jeffrey Price, Peter S. Seaman i Jon Zack. Música: Harry Gregson-Williams. EUA, 2007. 92'. JCA Alpicat, Lauren, Rambla

Chris Miller i Raman Hui intenten treure punxa visual al guió excessivament narratiu, ranquejant, previsible i, per tant, tòpic; que malgrat acudits paròdics a costelles dels pobres clàssics Disney (l'escena de la falsament dolça Blancaneus i els ocellats encantadors-agressors), no acaben de remuntar el vol amb la frescor habitual *made in Dreamworks*. Clar que podria passar que, al pas que anem, nens i nenes potser no tindran els referents fiables, és a dir, tradicionals per entendre les facècies d'un film de disseny desinhibit. Perquè les situacions, diàlegs i sortides de to d'*Shrek* i la banda de fotetes impertinents, dubto tinguin l'acolliment eficaç entre la mainada. I a poc que badin, fins i tot dels més grans de la família. També consignar que, per moments, la tribu de personatges entestats en fer un teatre musical d'anar per casa, la cosa recorda, perillosament, les gracieuses d'un dagoll-dagom d'espardenya.

La frase: "A partir d'ara serem nosaltres qui tallarem el bacallà", etziba una Fiona embarassadíssima. A hores d'ara ningú no té cap dubte quant que el sector femení està en fase de lluna creixent. O allò de la paritat sexual a cop de decret sumaríssim.

La recomanació: Qui s'ho va passar pipa amb els *Shreks* anteriors també pot xalar amb aquest nou capítol d'un ogre que aviat es convertirà en sogre.